

De laatste dagen waren de Nederlandse kersen van een hoge kwaliteit in de aanbieding bij de supermarkt Hoogvliet. We aten en eten er nog stevig van. Ik kijk niet zo nauw, maar Jolanda wees mij er op dat ik ze eerst moest afspoelen. Terwijl ik dit deed moest ik denken aan een moment tijdens een van mijn vele kano tochten.

Ik was een aardig eindje in de zestig, kon kanoën als een jonge gozer, maar het in en uitstappen bij bepaalde walle kanten kostte mij soms aardig wat moeite.

Om dit zo veel mogelijk te voorkomen gaf ik, indien nodig, gevolg aan een een kleine sanitaire aandrang in een emmertje wat ik in mijn kano had. Een zéér relaxte manier om een plasje te plegen. Ik bekeek de vloeistof altijd even vluchtig voor ik het in het water gooide. Ik weet nog steeds niet waar ik eigenlijk op lette.

Op een dag deed zich weer zo een situatie voor. Ik zocht naar mijn emmertje, maar het zat waarschijnlijk op een plaats binnen in de kano waar ik niet bij kon komen. Slechte planning. Nu hadden mijn maatje Henkjan en ik de vorige dag een plastic bak kersen gekocht voor de tocht van die dag. Henkjan had net de laatste vruchtjes op, dus het bakje kwam mij goed van pas.

Ik voerde de operatie naar alle tevredenheid uit, kreeg zelfs een heerlijk warm gevoel in mijn schoot. Het bakje bleek aan de onder kant gaatjes te bezitten.

Tarzan in de kano. Diep in het water door de zware belading, zoals tent, slaapzak, luchtbed, wieltes, primus en halve liters bier om te overleven bij overnachting op een plek zonder kantine.